

ת"פ 29921/12/18 - מדינת ישראל ע"י נגד יזום ניהול וביצוע י. נ. ו. ב. בניה ופתוח בע"מ, שגיא לנצ'נר

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 29921-12-18 מדינת ישראל נ' יזום ניהול וביצוע י. נ. ו. ב. בניה ופתוח בע"מ ואח'
בפני כבוד השופטת דפנה חסון זכריה

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ: עו"ד יצחק ששון

המאשימה

נגד

1. יזום ניהול וביצוע י. נ. ו. ב. בניה ופתוח

בע"מ

2. שגיא לנצ'נר

הנאשמים

ע"י ב"כ: עו"ד כפיר זאב

הכרעת דין

רקע כללי

1. הנאשמת 1 היא חברת בניה פרטית, והנאשם 2 הוא בעל המניות בה ומנהלה.

בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום ביצעה הנאשמת 1 עבודות בניה באתר בכפר סבא (להלן - **האתר**).

2. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 23.6.16 נערך ביקור פיקוח מטעם משרד הכלכלה והתעשייה, במהלכו נמצאו הליקויים הבאים:

מכונת ההרמה על כל חלקיה לא היתה מחוזקת מספיק, ככל הכנת היה פגום, והחיבור לסל לא היה תקין; לא הותקן באתר ארגז עזרה ראשונה; והאביזרים והמתקנים החשמליים באתר הוחזקו באופן בלתי תקין ובניגוד להוראות חוק החשמל, תשי"ד-1954 (להלן - **חוק החשמל**) ולתקנותיו.

3. במאמר מוסגר יצוין, כי בכתב האישום צוין כי הביקור נערך ביום 23.6.15, אולם מכלל החומר שבתיק, עולה כי הביקור נערך ביום 23.6.16, ומדובר בטעות סופר, והנאשמים אף לא חלקו על עובדה זו.

4. בעקבות הממצאים שנמצאו בביקור, הוצא ביום הביקור צו בטיחות מספר 54673 (מ/11).
5. במסגרת כתב האישום יוחסו לנאשמים העבירות הבאות:
בגין מכונת הרמה לא תקינה - עבירה לפי סעיפים 80, 191 ו-225 לפקודת הבטיחות בעבודה (נוסח חדש), תש"ל-1970 (להלן - **פקודת הבטיחות**);
בגין אי התקנת ארגז עזרה ראשונה - עבירה לפי תקנה 186 (א) לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), תשמ"ח-1988 (להלן - **תקנות הבניה**), וסעיפים 191 ו-225 לפקודת הבטיחות; ובגין הימצאות כבל חשמלי פגום - עבירה לפי תקנה 163 לתקנות הבניה, וסעיפים 191 ו-225 לפקודת הבטיחות.
לנאשם 2 יוחסו עבירות של הפרת נושא משרה, מאחר שלא פיקח ולא נקט באמצעים סבירים למניעת ביצוע העבירות שביצעה הנאשמת 1, לפי סעיף 222 לפקודת הבטיחות.
6. הנאשמים הודו בכך שבזמנים הרלבנטיים לאישום ביצעה הנאשמת 1 עבודות בניה באתר, ובכך שהנאשם 2 היה הנאשם 2 היה הבעלים של הנאשמת 1, ונושא משרה בה, אולם כפרו ביתר סעיפי האישום.
בנוסף, עתרו הנאשמים לביטול כתב האישום מחמת שיהיו והגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית. לחלופין טענו הנאשמים, כי גם אם יוחלט להרשיעם, יש מקום לבטל את ההרשעה מכח סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**) או לשקול ענישה ללא הרשעה כבר בשלב הכרעת הדין, ולמצער טרם מתן גזר הדין.

הראיות

7. בדיון ההוכחות העידו מטעם המאשימה מר לאון קפיטין - מפקח העבודה שערך את הביקורת וניהל את תיק החקירה, ומר חאג' יחיא פואד, ששימש כראש צוות האתר במועד הביקורת.
8. הנאשמים הודיעו כי הם מוותרים על זכותם להעיד עדי הגנה.
9. בנוסף, הוגש לתיק בית הדין תיק מוצגים מטעם המאשימה. מוצגי המאשימה סומנו מ/1-18/מ, כדלקמן:

מ/1 - דו"ח חקירה מס' 321/2016, מיום 31.10.16

מ/2 - תעודת עובד ציבור מיום 12.11.18.

מ/3 - גיליון חקירת עד - חאג' יחיא פואד מיום 23.6.15.

מ/4 - גיליון חקירת הנאשם 2 מיום 8.9.16.

מ/5 - הודעה על פעולות בנייה שהתקבלה ביום 16.9.15.

מ/6 - מכתב תגובה מיום 21.9.15 לגבי מינוי מנהל עבודה.

מ/7 - דו"ח ביקור מיום 8.10.15 (הוסכם בין הצדדים כי מוצג זה לא ישמש כראיה בהליך)

מ/8 - הודעה על פעולות בנייה שהתקבלה ביום 25.10.15.

מ/9 - דו"ח פעולה מיום 23.6.16.

מ/10 - לוח תצלומים מיום 23.6.16 לגבי הכנת החשמלית.

מ/11 - צו בטיחות מ' 54673 מיום 23.6.16.

מ/12 - אישור מסירה לגבי צו הבטיחות 54673.

מ/13 - צילום פנקס כללי.

מ/14 - לוח תצלומים מיום 23.6.16 לגבי כבל חשמלי.

מ/15 - צו בטיחות מס' 54671 מיום 23.6.16.

מ/16 - אישור מסירה לגבי צו הבטיחות 54671.

מ/17 - הודעה על פעולות בניה.

מ/18 - דו"ח רשם החברות לחברת יזום ניהול וביצוע י.ג.ו.ב. בניה ופיתוח.

10. מטעם הנאשמים הוגשו 3 מוצגים, שסומנו נ/1-נ/3, כדלקמן:

נ/1 - הצעת החוקר, מר קפיטין, ללשכה המשפטית, מיום 8.11.6.

נ/2 - טופס החקירה של מר מאיר אליסדה מיום 23.6.16.

נ/3 - הודעה על ביצוע צו הבטיחות מספר 54673.

11. הנאשמים לא התנגדו שמוצגים מ/1, מ/3 ו-מ/9 ישמשו כראיה בתיק, ואילו המאשימה לא התנגדה להגשת מוצגים נ/1-נ/3, ומשכך אלה מתקבלים לתיק מכח הסכמת הצדדים, על פי סעיף 10ב לפקודת

הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1970 (להלן - פקודת הראיות).

12. עם זאת, התנגדו הנאשמים לכך שמוצג מ/4, חקירת הנאשם 2 מיום 8.9.16, ישמש כראיה בתיק. לטענתם, מדובר בראיה בלתי קבילה, מאחר שהוא לא נכח באתר בעת ביקור הפיקוח, כך שמדובר בעדות מפי השמועה. בנוסף הם טענו, כי הנאשם 2 לא הבין דבר ביחס לשאלות שנשאל, כי לא הוכח כי הוא חתום על ההודעה, ואף לא הוכח כי חקירתו היתה חופשית ומרצון.

13. אין בידי לקבל את טענת הנאשמים.

14. סעיף 11 לפקודת הראיות קובע, כי "אמרתו של נאשם מותר להוכיח בעדותו של אדם ששמע אותה; נרשמה האמרה בכתב והנאשם חתם עליה או קיים אותה באופן אחר, מותר להוכיחה בעדות על כך ממי שהיה נוכח באותו מעמד...."

סעיף זה מתיר, אפוא, קבלת ראיות בדבר תוכן הודעתו של נאשם, כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה. הדרך המקובלת להוכחת הודעת נאשם בפני איש מרות היא בדרך של "הגשת אימרה שנגבתה מן הנאשם בכתב וחתומה על ידי בליווי עדות על אודות נסיבות גביית האימרה על ידי החוקר ששמע את ההודאה מפי הנאשם וראה אותו חותם על הכתב. בדרך זו יכול בית המשפט להתרשם מן הנוסח המדויק של הדברים שנאמרו בחקירה, מאופן ניהולה ומפרטיה" (ע"פ 6613/99 סמירק - מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 529, 547 (2002) והאסמכתאות המובאות שם).

15. בענייננו, עדותו של הנאשם 2 נגבתה על ידי מר קפיטין, שהוא איש מרות - ראש צוות חקירות במשטרת ההגירה. מר קפיטין העיד בפני, כי הוא זה שגבה את עדותו של הנאשם 2 (שורות 6-7 בעמ' 44 לפרוטוקול), והוא אף נחקר על נסיבות גבייתה. אמרתו של הנאשם 2 אף נרשמה בכתב, בהתאם לדרישת הסעיף.

16. אף אין בידי לקבל את טענת הנאשמים, לפיה לא הוכח כי הנאשם 2 חתם על ההודעה.

מר קפיטין העיד בעדותו בבית הדין, כי ככלל, לאחר גביית העדות, היא נמסרת לנחקר על מנת שיקרא אותה ויחתום עליה, וכי הנאשם 2 חתם על עדותו בפניו (שורות 9-13 בעמ' 10 לפרוטוקול).

17. הנאשם 2 בחר להימנע מלהעיד בבית הדין ולסתור את עדותו של מר קפיטין, ויש בכך כדי לפעול לחובתו, ולהוות חיזוק למשקל ראיות המאשימה (סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי).

18. עדותו של מר קפיטין לפיה אין הוא מכיר את חתימתו של הנאשם 2 (שורות 10-11 בעמ' 10 לפרוטוקול) אין בה כדי לגרוע מהמסקנה כי הנאשם 2 חתם בפניו על המסמך.

בנוסף, חתימת הנחקר המופיעה במ/4 נחזית כחתימתו של הנאשם 2.

19. אף לא מצאתי לקבל את טענת הנאשמים, כי הנאשם 2 לא הבין דבר ביחס לשאלות שנשאל, וכי חקירתו לא היתה חופשית ומרצון.

עיון במ/4 מעלה כי הנאשם 2, שהעיד על עצמו כי הוא בוגר תואר ראשון במנהל עסקים, השיב לשאלות שנשאל באופן ענייני. עובר לחקירתו ולחתימתו על הודעתו, הוזהר הנאשם 2 בנוסח האזהרה סטנדרטי, כי הוא נחקר לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וכי הוא אינו חייב לומר דבר אלא אם רצונו בכך (ע"פ 37/09 ג. לוריה בע"מ - מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה, 29.6.09).

הנאשם 2 אף נשאל מפורשות על ידי מר קפיטין האם הוא מבין את החשדות שהועלו כנגדו והשיב בחיוב, ואף נשאל האם הוא מבקש להיוועץ עם עו"ד, והשיב על כך בשלילה (שורות 10-13 בעמ' 1 לחקירה מ/4).

20. בנוסף, לא מצאתי לקבל את טענת הנאשמים לפיה עדותו של הנאשם 2 היא עדות מפי השמועה. הנאשם 2 הוא, כאמור, הבעלים והמנהל של הנאשמת 1, וככזה הוא מהווה את האורגן הבכיר ביותר מטעמה, שהאחריות לנקיטת אמצעי הבטיחות השונים הייתה מוטלת על כתפיו. העובדה שהנאשם 2 לא נכח באתר ביום הביקור, אינה גורעת מיכולתו להעיד בקשר לנושאים עליהם נחקר, המצויים תחת אחריותו.

מכל מקום, העובדה שהנאשם 2 לא נכח במועד הביקורת אינה מהווה נימוק לאי-קבילות הראיה, אלא לכל היותר, יש בה כדי להשליך על משקלה.

21. נוכח כל האמור, מוצג מ/4 מתקבל כראיה בתיק.

22. הנאשמים התנגדו לקבלת מוצגים נוספים שהוגשו על ידי המאשימה, ועל כך ואדון בכך, במידת הצורך, בהמשך הדברים.

23. מכאן אפנה לדון ברכיבים העובדתיים של העבירות.

היסוד העובדתי

האישום ביחס למכונת הרמה

24. סעיף 80 לפקודת הבטיחות, קובע כדלקמן:

"מכונת הרמה על כל חלקיה תהיה ממבנה טוב, מחומר בריא, מחוזק מספיק וללא פגם

עמוד 5

גלוי, ותקויים כראוי".

25. סעיף 219 לפקודת הבטיחות קובע, כי כל הפרה של הוראות הפקודה או תקנה לפיה, מהווה עבירה.

26. ביחס לאישום זה טענו הנאשמים, כי לא פורט מה היה הפגם, אם בכלל, במכונת ההרמה, ובהיעדר פירוט כאמור לא ניתן לקבוע כי המאשימה אכן הרימה את הנטל המוטל עליה. בנוסף, לא הוכח שהכנת היתה בפעולה וכי הפגם שנמצא בה לא נוצר דקות ספורות קודם לביקור שנערך על ידי מפקחי משרד העבודה.

27. מהראיות שהונחו בפני עולה, כי מכונת ההרמה היתה בפעולה במועד הביקורת, וכי היא לא היתה תקינה, כיוון שכבל ההרמה והחיבור של השקל היו פגומים. ואפרט.

28. בדוח הפעולה שנערך על ידי מר קפיטין וגב' לנצ'יק (מ/9) במועד הביקורת, צוין כי במועד הביקורת נצפתה כננת הרמה לא תקינה, שהיתה בפעולה:

"... בצידו הצפוני (של המבנה) נצפו מספר עובדים שהעלו את חומרי הבנין לגג המבנה, באמצעות כננת הרמה ניידת, כאשר הכבל המתכתי נראה לא תקין. כמו כן, החיבור של השקל לסלסלת הרמה. לא הוצג בפנינו תסקיר בדיקה של הכננת. עקב כך דרשנו להפסיק במיידית הפעלה של הכננת... לא הצלחנו (ככה"נ נשמטה המילה לאתר, ד.ח.ז) מנהל עבודה באתר, בעקבות זה העובדים נדרשו לצאת מהבנין ולהפסיק את כל העבודות באתר עד להגעת מנהל העבודה של האתר. ... הוצאו צווי בטיחות מס... 54673 מתאריך הביקור. ביצענו מספר תצלומים באתר (ראה לוח תצלומים לביקור)"

(ההדגשה אינה במקור, ד.ח.ז, שורות 26-9 לדוח)

29. גם בסעיף 4.3.5 לדוח החקירה מיום 31.10.16 (מ/1) צוין כי הכננת נצפתה בפעולה, כשהיא אינה תקינה:

"בתאריך 23.6.16 הגעתי לביקור אכיפה באתר עם נציגה ממשדנו, חוקרת לנצ'יק ולנטינה. ראינו שבאתר מתבצעות עבודות בניהבצידו הצפוני של הבניין נצפו מספר עובדים שהעלו חומרי בנייה באמצעות כננת הרמה לא תקינה, חיבור סל הרמה לכננת לא תקין וסל הרמה היה לא תקין, צולמו מספר תצלומים (מסמכים ח', ט')."

(ההדגשה אינה במקור, ד.ח.ז)

30. יש לייחס לתוכנו של דוח הפעולה מיום 23.6.16 ולדוח החקירה משקל ניכר. ראשית, מדובר במסמכים מפורטים שנערכו ביום הביקורת או בסמוך לו, כך שיש לייחס להם רמת דיוק גבוהה. שנית, הם נערכו על ידי עובדי ציבור האמונים על ביצוע ביקורות מסוג זה. לא נטען, וממילא לא הוכח, כי למר עמוד 6

קפיטין ולגב' לנצ'יק, שערכו מסמכים אלה, היה מניע שגרם להם לרשום במסמכים מידע כוזב.

האמור בדוח הפעולה ובדוח החקירה נתמך אף בעדותו של מר קפיטין בבית הדין:

.31

- ש." תתאר לנו את מהלך הביקור? (מפנה את בית הדין לנוסח המוקלד).**
ת." ...
ש." מתוך מהלך הביקור ממה שאתה זוכר ויודע תתייחס למה ראית לגבי הכננת?
ת." אחרי שראינו את מה שראינו מבחוץ נכנסנו פנימה לעשות סיור. במהלכו ראינו כננת ניידת ברמת ציוד שהיתה בפעולה. זיהיתי שבכננת יש פגמים מסויימים בה. ביקשתי לעצור את העבודה. צילמתי את הכננת מקרוב ורחוק. במהלך הביקור ביקשתי שיציגו לי תזכיר בדיקה לכננת. המשכנו בביקור וגם בפעולות חקירה שהוחלט לפתוח אח"כ בחקירה".

(שורות 8-16 בעמ' 8 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור)

.32 תוכנו של דוח הפעולה נתמך אף בתמונות שגם מהן עולה כי כבל ההרמה והחיבור של השקל היו פגומים (מ/10; סומנו גם ח/1, ח/2, ט/1, ט/2).

.33 הנאשמים אמנם טענו כי אין לקבל את לוח התצלומים (מ/10) כראיה בתיק, שכן לטענתם לא הוכח כי התמונות אכן צולמו באתר הבניה הרלבנטי, אולם לא מצאתי לקבל את טענתם.

.34 מהראיות שהונחו בפניי עולה, כי התמונות צולמו באתר על ידי מר קפיטין במועד הביקור, וכי הם מתייחסים לליקויים שתוארו בכננת ההרמה.

.35 בדוח החקירה מיום 31.10.16 ובדוח הפעולה ממועד הביקורת צוין, כי הצילומים צולמו באתר על ידי מר קפיטין במועד הביקורת, תוך תיאור הליקויים שנמצאו במכונת ההרמה (ראו את הציטוטים שהובאו בסעיפים 28 ו-29 לעיל, וכן מ/1, סעיף 4.3.5 לדוח; ו-מ/9, שורות 26-27 לדוח).

.36 אף בעדותו בבית הדין, העיד מר קפיטין כי הוא זה שצילם את התמונות, ותיאר את תוכן התמונות ואת אופן ביצוע הצילומים:

- ש." ציינת שצילמת את הכננת - מראה לך את התצלומים ח/1, ח/2, ט/1, ט/2**
ת." ח/1 וח/2 זה הכננת המדוברת בח/1 אפשר לראות תצלום של כבל הרמה שנראה לא תקין בכלל ואף מסוכן לשימוש. בתצלומים ט/1 ו- ט/2 צילמתי את המתקן להרמת ציוד. בט/1 צילמתי אותו בקירוב שאפשר לראות שהוא מחובר לכבל הרמה בצורה לא תקינה עם חוטים שזורים וקשירות לא תקינות ואף חלק השמאלי נראה שבור וסגור עם חוטי ברזל זה מסוכן מאוד ויכול לגרום לאסון".

(שורות 17-22 בעמ' 8 לפרוטוקול).

37. מר קפיטין אף הסביר בעדותו בפניי מהם הליקויים שנמצאו בכננת, וסימן בהעתקי התמונות את החלק השבור, ואת חיבור הכבל הלא תקני:

"ש. אבקש ממך לסמן את החלק שציינת שהוא שבור.
ת. מסמן בכל העותקים לרבות העותק של תיק בית הדין. - צד שמאל מסמן בעיגול רושם מס 1 וחותם ליד.
ש. בשאלה הקודמת התייחסת לחיבור הכבל.
ת. מסמן בעיגול מס' 2 - חותם ליד
ש. אתה כתבת בדוח שלך את המילה שקל?
ת. איפה?
ש. מפנה ל- 9/מ שורה 11...מה זה שקל?
ת. שקל זה אביזר שאמור להיות מחובר באופן תקני לכבל הרמה ועליו נתלים הציוד.
ש. תחזור על הסימונים באופן דומה גם בעותקים האחרים של תיקי המוצגים. תסביר לבית הדין מה הקשר בין המתקן המצולם בח' 1 - וח' 2, לבין המתקן של ט' 1/ו' 2
ת. בצילומים של ח' 1 ו- ט, בח' אנו רואים את המתקן עצמו שהוא המנוע והגלגלת של הכבלים בעקרון שם זה מה שמפעיל את המתקן. המפעיל נמצא לידו. בט' - זה הקצה השני שמורם ע"י המתקן שבתמונות ח'."
(שורה 24 בעמ' 8 עד שורה 5 בעמ' 9 לפרוטוקול)

38. בנסיבות אלה, לא זאת בלבד שיש לקבל את התמונות (מ' 10) כראיה בתיק, אלא שיש לייחס להן משקל גבוה.

39. בנוסף, הוכח בפניי כי המאשימה ידעה על צו הבטיחות מספר 54673, שהוצא, כאמור, במועד הביקור, במסגרתו צוו הנאשמים להפסיק באופן מיידי את ההפעלה והשימוש בכננת ההרמה (מ' 11). מהראיות שהובאו בפניי עולה, כי צו הבטיחות נמסר לנאשמים (ראו אישור המסירה מ' 12), והנאשמת 1 אף הודתה בכך, שעה שהודיעה על ביצוע דרישות הצו (נ' 3).

40. הגם שצו הבטיחות נמסר לנאשמים, לא נטען על ידם בזמן אמת כי מכונת ההרמה היתה תקינה, או כי היא לא היתה בפעולה. ההיפך הוא הנכון: הנאשמים הודיעו כי דרישות הצו בוצעו (נ' 3). כלומר - בזמן אמת הודו הנאשמים כי כננת ההרמה לא היתה תקינה במועד הביקורת.

41. גם במסגרת חקירתו בפני גורמי האכיפה ביום 8.9.16 (מ' 4), הודה הנאשם 2 בכך שמכונת ההרמה לא היתה תקינה, לאחר שהוצגו בפניו התמונות הרלוונטיות (מ' 10, וגם ח' 1, ח' 2, ט' 1, ט' 2), ולא טען כי הכננת לא היתה בפעולה, או כי היא היתה תקינה:

"ש. אני מציג בפניך שתי תמונות של כננת הרמה (מסמך ח') שצילמתי ביום הביקור בתאריך 23/6/16" ובהם רואים במפורש שהכבל לא תקין. מה

תגובתך?

- ת. עד כמה שהיה ידוע לי הכננת היתה תקינה ולנוכח התמונות שאתה מציג לי נוכחתי לדעת שהיא לא תקינה.
- ש. אני מציג בפניך שתי תמונות (מסמך ט') של וסל שהיה מחובר לכננת הרמה שצילמתי ביום הביקורת בתאריך 23/6/16 ובהם רואים במפורש שסל לא תקין וחיבור של כבל לסל לא תקני, מה תגובתך?
- ת. כמו תשובתי הקודמת.

(שורות 80-85 לחקירה, מ/4; ההדגשות אינן במקור, ד.ח.ז.)

42. הודאתו זו של הנאשם 2 היא הודאת חוץ של נאשם (סעיף 12 לפקודת הראיות).

כפי שכבר צוין, שוכנעתי כי ההודעה נמסרה מרצון, ואין טענה כי נמסרה תוך הפעלת לחץ כלשהו של קפיטין אשר גבה ההודעה. משכך, מצאתי ליתן לה משקל ניכר.

43. בנוסף, הלכה היא כי יש ליתן את המשקל המרבי לנאמר בגרסה הראשונית שנמסרה על ידי הנאשם, ובפרט לאמירות המפלילות הקיימות שם. בעניין זה נפסק על ידי בית המשפט העליון כי: "הכלל הוא שכאשר מתגלה סתירה בין עדות (קרי: גרסה) 'מוקדמת' שמסר העד לבין עדות 'מאוחרת' - חזקה על העדות המוקדמת שהיא הנכונה בכפוף להיעדרו של הסבר מתקבל על דעת בית המשפט לקיומה" (ע"פ 421/71 משה מימרן נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(1) 281 (1972), וכך הוא נימק את קביעתו:

"אל העובדה הפסיכולוגית הפשוטה שלענין חיפוש האמת וקביעתה, עדיפה עדות מוקדמת על פני עדות מאוחרת, מצטרפת עובדה נוספת הנלמדת מניסיון החיים, והיא שאם חוזר בו העד מעדותו המקורית ומעיד את היפוכה, אין הוא עושה זאת בדרך כלל כדי לתקן טעות שטעה בתום-לב, כי אם כדי להשיג מטרה אשר אין לה עם קביעת האמת ולא כלום - בין שפעלה עליו השפעתם של המעוניינים ונוגעים בדבר, בין שהוא מצפה לטובת הנאה לעצמו משינוי עדותו, ובין שעדותו החדשה רק הותאמה לצרכי המשפט. אולי שיקול מעין זה הוא המונח ביסוד הוראתו של המשפט העברי, שאין עד יכול לחזור בו מעדותו הקודמת ('כיון שהגיד, שוב אינו חוזר ומגיד': סנהדרין, מ"ד, ע"ב; מכות, ג', ע"א, ועוד) - ואפילו נתן טעם לדבריו, כגון מוטעה הייתי, שוגג הייתי ונזכרתי שאין הדבר כן, לפחדו עשיתי, אין שומעין לו (כלשון הרמב"ם, הלכות עדות, ג', ה')."

(עמ' 287 לפסק הדין)

44. חזקה זו אמנם ניתנת לסתירה (ראה: יעקב קדמי על הראיות חלק רביעי 1853 (2009)), אלא שבענייננו - הנאשמים בחרו שלא להעיד עדים מטעמים, ומשכך - החזקה לא נסתרה.

45. אף לא מצאתי לקבל את טענת הנאשמים כי לא הוכח מעבר לספק סביר שכבל ההרמה לא נקרע

דקות ספורות לפני הגעת המפקחים למקום.

46. הנאשמים לא טענו, כאמור, בזמן אמת כי הכבל היה תקין, או כי הוא נפגע דקות ספורות קודם לכן, ואפילו לא טענו זאת במסגרת ההליך, אלא רק העלו זאת כאפשרות תיאורטית.

47. בנוסף, מקובלת עליו טענת המאשימה, לפיה מהתמונות שהוגשו על ידי המאשימה (מ/10) עולה כי החלקים הפגומים עשויים ממתכת, וניכר מהן כי אין מדובר בקרע טרי, כי אם בשחיקה משמעותית, שלא קרתה בן רגע, אלא התרחשה על פני זמן רב.

48. מר קפיטין אף נחקר בעניין זה בחקירה נגדית, והשיב כי:

"ש. עניין הכנת תסכים איתי שאתה לא יודע לקבוע מתי לכאורה נקרע הכבל?"

ת. אני בזמן הביקור ראיתי ציוד פגום, עבדו עם הציוד הזה כפי שצינתי בדוח הפעולה, אני כאדם סביר ראיתי שזה ציוד פגום ומסכן חיים ואני לא קובע עובדות מתי נקרע, ראיתי ציוד פגום באתר. הכנת הזו הייתה צריכה להיבדק ולהיות בעלת אישור תקינות שהיא מאושרת לעבודה.

ש. אתה יודע להגיד לי מתי נקרע הכבל?"

ת. לא.

ש. איך ראית שהכבל קרוע?"

ת. ניגשתי לכנת וראיתי שהוא פגום. לא אמרתי קרוע, אלא פגום.

ש. יתכן שהוא נפגם 45 שניות לפני שהגעת אליו?"

ת. לפי מבחן האדם הסביר שראיתי את הכבל איך שהוא נראה זה לא היה

נראה שזה קרה לפי 30 שניות או 45 שניות או שעה לפני".

(שורות 7-18 בעמ' 20 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור, ד.ח.ז.)

49. עדותו זו לא נסתרה על ידי הנאשמים, שבחרו, כאמור, שלא להעיד עדי הגנה מטעמם.

50. מכל מקום, גם אם קיים ספק, באופן תיאורטי, כי הכבל נקרע דקות או שניות ספורות קודם להגעת המפקחים לאתר, הרי שלטעמי, אין מדובר בספק סביר.

51. בהתייחס למונח "ספק סביר" הבהיר בית הדין הארצי כדלקמן (ההדגשות אינן במקור):

"ספק סביר" אינו 'ודאות גמורה', ועל כך נאמרו הדברים הבאים על ידי בית המשפט העליון:

'סיכומם של דברים, פסיקתנו הבהירה באופן עקבי, כי לא נדרש שבית המשפט יפעל על סמך ודאות גמורה ... בית משפט זה כבר הטעים מספר פעמים, כי נאשם שהובא נגדו חומר הוכחות מספיק כדי הרשעה, לא די לו, לשם הפרכת הראיות, כי יספר סיפור

בעלמא או כי יעלה גירסה סתם, אשר לכאורה אינה מתיישבת עם קיומם של יסודות האישום. מול חומר ראיות לכאורה על הנאשם להציג קו הגנה ממשי, ריאלי, המתקבל על הדעת, אשר אינו פרי הדמיון בלבד. אם בית המשפט הדן בדבר אינו מאמין בנכונות סיפורו של הנאשם ואינו מגלה בחומר הראיות יסוד ושורש לגירסה אשר הוא מעלה, אין הוא חייב להעדיף את הגירסה נטולת השורשים של הנאשם על הגירסה הבנויה על יסודות איתנים שלא נתערערה מכוח הספק, רק משום ש'יתכן' ו'אפשרי הדבר' שהגירסה של הנאשם, התלויה על בלימה, נכונה היא
.... אל לו לבית המשפט לחוש להתרחשות מאורע רחוק ויוצא דופן המתיישב, אם אמנם אירע, עם חפותו של הנאשם, בעוד שהעדויות שבית המשפט האמין בהן מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר שהנאשם אינו חף'.
(ע"פ (ארצי) 4602-07-14 מדינת ישראל - א.י.ל סלע 1991 בע"מ, 19.04.16)

52. הדברים יפים גם בענייננו, בפרט משעה שלא זאת בלבד שהנאשמים בחרו שלא לנהל את פרשת ההגנה, אלא שהם אפילו לא הציגו גרסה ממשית כלשהי מטעמם, ממנה עולה כי הכנת לא היתה פגומה, או כי הכבל נקרע דקות ספורות קודם להגעת המפקחים לאתר.

מאחר שהנאשמים בחרו שלא להעיד עדי הגנה, ממילא גם אין בחומר הראיות יסוד ושורש לגירסה שהועלתה על ידיהם במסגרת הליך זה, לפיה יכול והכבל נקרע זמן קצר קודם להגעת המפקחים לאתר.

53. משכך, לא ניתן לערער, לטעמי, את גרסת המאשימה, הבנויה על יסודות איתנים, רק מאחר שאפשרי הדבר, באופן תיאורטי, כי הכבל נקרע דקות ספורות קודם להגעת המפקחים.

54. לכל האמור יש להוסיף, כי הנאשמים בחרו שלא לנהל את פרשת ההגנה, ולא הביאו ראיות מטעמם לסתור את הראיות שהוצגו מטעם המאשימה. הדעת נותנת, כי ככל שהנאשמים היו אוחזים בגרסה אחרת, לפיה, למשל, הכנת היתה תקינה במועד הביקורת, או כי הכבל נקרע אך דקות ספורות קודם לכן, לא היו נמנעים מהעדת עדים רלבנטיים מטעמם, שיכולים היו להעיד על כך.

העובדה שהנאשמים בחרו שלא לעשות כן, בלא שסיפקו לכך הסבר סביר, פועלת לחובתם, ומבססת הנחה לפיה יש בעדויות הנאשמים כדי לתמוך בגרסת המאשימה (ע"פ 2013/19 מאיר מנחם נ' מדינת ישראל, 13.8.20; ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85, 98-97 (1983)); ע"פ 522/84 ג'מאל דרויש סביחאת נ' מדינת ישראל, מא(1) 551 (1987); וראו גם: ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (1.9.09) וההפניות שם).

55. נוכח כל האמור, הוכח בפני כי ביום הביקורת מכונת ההרמה נמצאה פגומה, שעה שהיתה בפעולה. לפיכך, אני קובעת כי התקיימו יסודותיה העובדתיים של העבירה המפורטת בסעיף 80 לפקודות הבטיחות.

האישום ביחס לארגז העזרה הראשונה

56. תקנה 186 לתקנות הבניה קובעת כדלקמן:

"(א) מבצע בניה אחראי לכך שבכל אתר יותקן ויקויים ארגז לעזרה ראשונה אשר יצויד כראוי.
(ב) הארגז יהיה ממוקם כך שהגישה אליו תהיה נוחה ולא יחזק בו דבר זולת חמרים וכלים לעזרה ראשונה".

57. הנאשמים טענו כי לא הוכח מעבר לספק סביר, כי לא הותקן באתר ארגז עזרה ראשונה במועד הביקורת. לטענתם, לא נעשתה בדיקה ממצה לבחינת הימצאו, ולו זו היתה נעשית, היתה מעלה כי זה מצוי באתר. מדוח החקירה עולה כי המפקח מטעם המאשימה תישאל בעניין זה את מר חאג' יחיא בלבד, והעובדה שזה לא ידע היכן הוא היה מצוי, אין בה לבדה כדי להעיד על כך שאכן לא הותקן באתר ארגז עזרה ראשונה. מר אליסזדה, שהיה מנהל העבודה, לא נשאל בעניין זה, וככל שהיה נשאל, היה מניח את דעתו של החוקר. בנוסף, לאחר הביקור לא ניתן צו בטיחות בעניין זה, ויש בכך כדי להעיד על כך שהמאשימה עצמה סברה כי לא נעברה עבירה.

58. מהראיות שהונחו בפני עולה, כי הנאשם 2 מסר לגורמי האכיפה כי במועד הרלבנטי לאישום, מר חאג' יחיא, ששימש באותה העת כראש צוות העובדים באתר (ראו עדותו של מר חאג' יחיא, בשורות 4-6 בעמ' 4 לפרוטוקול), היה הגורם האחראי מטעם הנאשמת 1 על תיק העזרה הראשונה. במהלך חקירתו מסר הנאשם 2 לגורמי האכיפה עותק של עמוד 6 מתוך הפנקס הכללי של אתר הבניה, בו צוין כי ביום 22.6.16, קרי, עוד לפני מועד הביקור, מונה מר חאג' יחיא, כממונה על ארגז העזרה הראשונה באתר (מ/13).

בענין זה ראו את עדותו של מר קפיטין בשורות 14-19 ו-23-24 בעמ' 11 לפרוטוקול דיון ההוכחות; סעיף 4.3.6 לדוח החקירה מיום 31.10.16 (מ/1), וכן את דברי הנאשם 2 בשורות 64-70 לחקירתו בפני גורמי האכיפה מיום 8.9.16, מ/4.

ראיות אלה לא נסתרו על ידי הנאשמים, משעה שבחרו, כאמור, שלא להעיד עדי הגנה מטעמם.

59. הנאשמים אמנם טענו כי אין לקבל את מוצג מ/13 כראיה בתיק, מאחר שהוא לא נערך על ידי מר קפיטין, ואולם, משעה שהוכח בפני כי מוצג זה נמסר למאשימה על ידי הנאשם 2 עצמו, אין בידי לקבל את טענתם.

60. הגם שהנאשם 2 הצביע על מר חאג' יחיא כגורם הממונה מטעם הנאשמת 1 על תיק העזרה הראשונה במועד הביקורת, הרי שהאחרון לא ידע האם היה מצוי באתר תיק עזרה ראשונה, ומה היה מיקומו.

61. מר חאג' יחיא נשאל במועד הביקורת על ידי המפקחים האם מצוי באתר ארגז עזרה ראשונה והשיב: **"אין לי מושג"** (שורה 8 לחקירתו של מר חאג' יחיא בפני גורמי האכיפה מיום 23.6.16, מ/3).

במסגרת עדותו בבית הדין, אישר מר חאג' יחיא כי הדברים שמסר בעדותו זו אכן נכונים (שורות 13-19 בעמ' 4 לפרוטוקול).

62. גם בדוח החקירה מיום 31.10.16 (מ/1), צוין כי מר חאג' יחיא נשאל היכן מצוי תיק העזרה הראשונה, והשיב כי אינו יודע (ראו סעיף 4.3.5 לדוח):

"בשלב מסויים הבנו שאין מנהל עבודה באתר... לאחר זמן מה הגיע לאתר חאג' יחיא שהציג עצמו כראש צוות עובדים מטעם המבצע. בשיחה עמו הבנו שבאתר אין מינוי מנהל עבודה בתוקף, הוא לא ידע היכן נמצאים פנקס הדרכה, פנקס כללי, תסקיר עגורן בתוקף ותיק עזרה ראשונה"

עוד ראו בעניין זה את האמור בסעיף 4.3.6 ובסעיף 7(ד) לדוח.

63. יתר על כן. תוכנו של מ/13, שנמסר לחוקרים, כאמור, על ידי הנאשם 2, עומד בסתירה לעדותו של מר חאג' יחיא בבית הדין, לפיה הוא לא מונה להיות אחראי על תיק העזרה הראשונה:

**"ש. מפנה אותך למוצג מ/13 - תאשר לי בבקשה האם זהו כתב ידך?
ת. לא כתב ידי.
ש. האם מונית להיות ממונה על ארגז עזרה ראשונה? ואם כן, מתי?
ת. יש מנהל עבודה שבאחריותו כל הדברים האלה. ראש צוות זה לא שייך.
בקשר לעזרה ראשונה אני לא יכול לזכור אם הוא רשם אותי כי לא חתמתי לו על זה."
(שורות 28-32 בעמ' 4 לפרוטוקול)**

64. עיון במ/13 מעלה כי זה אכן לא נחתם על ידי מר חאג' יחיא, עובדה שיש בה כדי לחזק את עדותו לפיה הוא לא מונה להיות ממונה על תיק העזרה הראשונה, ולערער את מהימנות עדותו של הנאשם 2.

65. עוד עולה מהראיות שהונחו בפניי, כי על אף שמר חאג' יחיא לא ידע להצביע על מקום הימצאו של תיק העזרה הראשונה, והגם שלא היה בנמצא במועד הביקורת גורם מטעם הנאשמת 1 שהיה ממונה על תיק העזרה הראשונה, נערך ניסיון אקטיבי מטעם גורמי האכיפה לאתרו.

במסגרת עדותו בבית הדין, העיד מר קפיטין, כי במעמד הביקורת נערך ניסיון לאתר את תיק העזרה הראשונה, אלא שזה לא צלח (שורות 1-2 בעמ' 10 לפרוטוקול).

66. גם הנאשם 2 נשאל בחקירתו בפני גורמי האכיפה מיום 8.9.16 (מ/4) האם היה מצוי באתר תיק עמוד 13

עזרה ראשונה, וככל שכן - היכן, אלא שכפי שיפורט להלן, גם ניסיון זה העלה חרס.

67. הנאשם 2 אמנם השיב שתיק העזרה הראשונה היה מצוי במשרד האתר, בחדר הביטחון (שורות 54-60 לחקירה, מ/4). ואולם, כשעומת עם העובדה שמר קפיטין חיפש את התיק במשרד האתר וזה לא נמצא שם, לא היה בפיו הסבר מניח את הדעת:

"ש. **ביום הביקור שלי באתר הנ"ל בתאריך 23/6/16 לא היה באתר תיק עזרה ראשונה בניגוד לתקנה 186(א) לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה) תשמ"מ-1988, מה תגובתך?**
ת. **היה תיק עזרה ראשונה באתר**
ש. **איך אתה יכול להסביר את העובדה שראש צוות עובדים שלך פואד לא יודע איפה נמצא תיק עזרה ראשונה?**
ת. **אין לי מה להוסיף. היה תיק עזרה ראשונה.**
ש. **אתה יכול להגיד לי איפה הוא היה?**
ת. **במשרד האתר שזהו חדר בטחון.**
ש. **אני אומר לך שאני היתי במשרד של האתר בזמן שראש צוות חיפש את תיק עזרה ראשונה בתוך המשרד ואני אומר לך שלא היה שם תיק עזרה ראשונה מה תגובתך?**
ת. **אין לי מה להוסיף"**

(עמ' 3 שורות 54-59 ועמ' 4 שורות 60-63 לחקירה; ההדגשות אינו במקור, ד.ח.ז.)

68. עדותו זו של הנאשם 2 אף אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של מר חאג' יחיא, שהעיד בדיון ההוכחות כי תיק העזרה הראשונה לא היה מצוי במשרד: **"יכול להיות שזה היה במקום אחר בבניין, אבל לא במשרד"** (שורות 23-27 בעמ' 5 לפרוטוקול), וכי אין באתר יותר מחדר אחד ששימש כמשרד (שורות 25-27 בעמ' 4 לפרוטוקול).

69. יתר על כן. הגרסה שהועלתה על ידי הנאשם 2 בזמן אמת, לפיה התיק היה מצוי במשרד, אפילו לא נטענה במסגרת ההליך שהתנהל בבית הדין, וממילא לא נתמכה בעדותו, והדבר אומר דרשני.

70. טענת הנאשמים לפיה די היה בחקירתו של מר מאיר אליסזדה על מנת שיתגלה שהתיק מצוי ב"מקום אחר" (שהנאשמים, כאמור, לא ציינו מה הוא), אינה מקובלת עליי.

ראשית, לא הוכח בפניי, ולו בראשית ראיה, כי מר אליסזדה היה במועד הביקורת הגורם הממונה מטעם הנאשמת 1 על תיק העזרה הראשונה.

שנית, מעדותו של מר אליסזדה מיום 23.6.15, שהוגשה, כאמור, כמוצג בתיק על ידי הנאשמים, עולה כי במועד הביקורת לא שימש האחרון כמנהל עבודה באתר, וכי הוא סיים את תפקידו זה עוד ביום 1.6.16, עם סיום עבודת השלד (עמ' 1 שורות 1-4, ו-11-20 לעדותו של מר אליסזדה, נ/2).

שלישית, לפי תכתיב השכל הישר, ככל שהנאשמים אכן היו סבורים כי מר אליסזדה עשוי היה לתמוך בגרסתם כי

היה מצוי באתר תיק עזרה ראשונה במועד הביקורת, ולהצביע על מקום הימצאו - חזקה כי היו מבקשים לזמנו לעדות. העובדה כי לא עשו כן פועלת, כאמור, לחובתם.

71. הנאשמים אף נמנעו מלהעיד עדים רלבנטיים נוספים, המצויים בשליטתם, לרבות הנאשם 2 עצמו, שעשויים היו לתמוך בגרסה לפיה היה מצוי באתר תיק עזרה ראשונה, ולהצביע על מיקומו.

הדעת נותנת, כי ככל שהנאשמים היו אוחזים בגרסה אחרת, לפיה היה מצוי באתר תיק עזרה ראשונה, לא היו נמנעים מהעדת עדים רלבנטיים מטעמם, שיכולים היו להעיד על כך. העובדה שהנאשמים נמנעו מלעשות כן, בלא שסיפקו לכך הסבר מניח את הדעת, פועלת, כאמור, לחובתם, ומהווה חיזוק לראיות המאשימה.

72. הנה כי כן. מהראיות שהונחו בפניי עולה, כי במועד הביקורת לא מונה גורם מטעם הנאשמת 1 שהיה ממונה על תיק העזרה הראשונה. אף לו היתה מתקבלת גרסת הנאשם 2, שנמסרה על ידו בחקירתו בפני גורמי האכיפה, כי הגורם שמונה על ידי הנאשמת לשמש כאחראי על התקנת ארגז העזרה הראשונה הוא מר חאג' יחיא, הרי שממילא זה לא ידע להצביע על מיקומו. גרסתו של הנאשם 2 כפי שנמסרה לגורמי החקירה, לפיה תיק העזרה הראשונה היה מצוי במשרדי האתר, אפילו לא נטענה במסגרת ההליך שהתנהל בבית הדין, ומכל מקום, נסתרה הן בעדותו של מר חאג' יחיא, והן בעדותו של מר קפיטין.

73. טענת הנאשמים לפיה העובדה שהמפקח לא תשאל את כל העובדים בדבר מקום הימצאו של התיק יש בה כדי לעורר ספק ביחס לגרסת המאשימה, אף היא אינה מקובלת עלי. מחומר הראיות עולה, כאמור, כי הנאשם 2 מסר לגורמי האכיפה כי מר חאג' יחיא, ראש צוות העובדים, הוא שהיה אחראי מטעם הנאשמת במועד הרלבנטי על תיק העזרה הראשונה, וזה, כאמור לא ידע להצביע על מיקומו של הארגז. על אף זאת, נערך, כאמור, מאמץ סביר מטעם גורמי האכיפה לאתר את ארגז העזרה הראשונה, אולם זה לא אותר. עדותו של הנאשם 2 לפיה התיק היה מצוי במשרד, נסתרה. הנאשמים לא הצביעו על גורם אחר מטעם הנאשמת 1 שהיה ממונה על תיק העזרה הראשונה, וכאמור, גם במסגרת הליך זה, לא העמידו גרסה כלשהי, במסגרתה נטען כי היה מצוי באתר תיק עזרה ראשונה, והיכן היה מצוי.

74. בשולי הדברים ייאמר, כי לא מצאתי לקבל אף את טענת הנאשמים, לפיה מר קפיטין הודה בעדותו בבית הדין כי הוא מסכים שהעובדה שתיק העזרה הראשונה לא נמצא באתר אינה מעידה על כך שלא היה בנמצא תיק עזרה ראשונה. הציטוטים מעדותו של מר קפיטין שהובאו במסגרת סיכומי הנאשמים הובאו באופן מגמתי וחלקי, תוך הוצאת הדברים מהקשרם. כך למשל, הנאשמים הפנו לחקירתו של מר קפיטין בעמ' 15 לפרוטוקול, במסגרתה השיב בחיוב לשאלה "**האם תסכים איתי שזה שהוא אומר שאין לו מושג זה לא אומר שאין באתר ארגז עזרה ראשונה**", אולם השמיטו את המשך תשובתו כי: "**אני מסכים אבל לפי המסמך יא' שנשלח ע"י המבצע רשום בסעיף 2.4. כתוב בסעיף 2.4 שממונה על ארגז עזרה ראשונה הינו פואד אז מן הסתם מי שרשום שהוא ממונה על הארגז הוא הראשון לדעת איפה הוא נמצא**".

הנאשמים אף הפנו לחקירתו של מר קפיטין בשורות 20-22 בעמ' 16 לפרוטוקול, שם נשאל "תסכים איתי שאנו לא יכולים לשלול את האפשרות שהארגז היה פשוט אצל הפועלים בקומה שם העובדים" והשיב כי "אי אפשר לשלול", אולם השמיטו את המשך תשובתו ולפיה: "אבל כשאני ביקשתי להציג ולהראות לי את הארגז או התיק של העזרה הראשונה לא ידעו לעשות זאת במעמד הביקור".

75. מכל מקום, גם בהקשר זה, אפילו קיים ספק כלשהו שתיק העזרה הראשונה היה מצוי במקום כלשהו באתר, הרי שאין מדובר בספק סביר. כפי שכבר צוין, 'ספק סביר' אינו 'ודאות גמורה'.

גם ביחס לאישום זה לא הציגו הנאשמים גרסה כלשהי, לא כל שכן גרסה ממשית ומתקבלת על הדעת, ממנה ניתן ללמוד כי באתר היה מצוי תיק עזרה ראשונה, ועד למועד כתיבת שורות אלה, נמנעו מלהצביע על מקום הימצאו.

כנגד הגרסה נטולת השורשים שהציגו הנאשמים, גרסת המאשימה בנויה על יסודות איתנים, ולטעמי, לא ניתן לערער אותה מכוח הספק, רק משום ש'יתכן' ו'אפשרי הדבר' שהארגז היה מצוי במקום כלשהו באתר.

76. למעלה מן הצריך אוסיף, כי אף אם היה מצוי באתר ארגז עזרה ראשונה במקום כלשהו, הרי שמשעה שאיש לא יודע להצביע על מיקומו, הרי שממילא אין המדובר בתיק הממוקם במקום שהגישה אליו נוחה, כדרישת תקנה 186 לתקנות הבניה.

77. תכלית החוק היא להבטיח כי תוגש עזרה ראשונה במקרה הצורך. משעה שלא ניתן היה לאתר את הארגז במועד הביקורת, הגם שנערך מאמץ לעשות כן, ברי כי גם במקרה הצורך, לא ניתן היה להגיש עזרה ולממש את תכלית החקיקה.

78. נוכח כל האמור, שוכנעתי כי הוכחו בפניי יסודותיה העובדתיים אף של עבירה זו.

האישום ביחס לכבל החשמלי התקול

79. תקנה 163 לתקנות הבניה קובעת כדלקמן:

"(א) מבצע בניה אחראי לכך שכל ציוד, אבזרים ומיתקנים חשמליים הנמצאים או המותקנים באתר יתאימו לדרישות חוק החשמל, תשי"ד-1954, והתקנות שהותקנו לפיו, תקנות הבטיחות בעבודה (חשמל), תשמ"ו-1986, ולתקנים הישראליים שענינם חשמל כמשמעותם בחוק התקנים, תשי"ג-1953.
(ב) כל הציוד והמיתקנים שפורטו בתקנת משנה (א), יוחזקו תקינים במהלך כל העבודה באתר."

80. בהקשר זה טענו הנאשמים, כי לא הוכח כי כבל החשמל היה בשימוש ומחובר למקור מתח.

לטענתם, תקנות הבטיחות בעבודה (חשמל), תש"ן-1990 (להלן - **תקנות הבטיחות בחשמל**), אליהן מפנה תקנה 163 לתקנות הבניה, קובעות כי חל איסור על שימוש והולכת חשמל באמצעות כבל חשוף, ומכאן, שאחזקת כבל פגום שאינו מחובר למקור של מתח חשמלי, אינה מהווה עבירה.

האישום מבוסס על צילום של כבל חשמלי פגום שהיה על הרצפה, אלא שמדוח החקירה לא עולה כי התמונה שעליה מבוסס האישום (מ/14) אכן צולמה באתר, ואף אם ייקבע כי צולמה באתר, ממילא לא הוכח שהכבל היה מחובר למקור מתח חשמלי, או בעל פוטנציאל חיבור למקור חשמלי, או כי נעשה בו שימוש, וכי הוא לא היה, למשל, בדרכו לאשפה.

81. מהראיות שהונחו בפניי עולה, כי בניגוד לטענת הנאשמים, הכבל החשמלי שהיה מצוי באתר היה פגום, וכי התמונות שהוגשו לתיק בית הדין (מ/14) צולמו על ידי מר קפיטין בזמן אמת.

82. בדוח הפעולה מיום 23.6.16 (מ/9) ציינו המפקחים כי "**בשטח הבניין ראינו וצילמנו כבל מעריך** (צ.ל: מאריך, ד.ח.ז.) **פגום**" (שורה 14 לדוח, מ/9).

גם בסעיף 4.3.5 לדוח החקירה מיום 31.10.16 צוין כי "**באתר גם נראה כבל חשמל פגום, שגם כן צולם (מסמך ז')**".

83. אף מעדותו של מר קפיטין בבית הדין עולה, כי אכן נמצא באתר כבל חשמלי תקול, וכי הוא צולם על ידו בזמן אמת:

"ש. בדוח שלך מ/9 - שורה 14 אתה מתייחס לכבל מאריך פגום, תסביר במה מדובר?
ת. באתרי בנין יש כבלי חשמל ומתקני חשמל. באותו ביקור זיהינו כבל מאריך חשמלי שנראה פגום אם אני לא טועה יש תמונה.
ש. מפנה לתמונה מ/14
ת. אפשר לראות שיש עליו קשר ורואים סימנים שעשו תיקון עם איזולירבנד.
ש. זה מראה שכנראה היה בו פגם וניסו לסדר אותו.
ש. מי צילם את ז/1 וז/2 (הכוונה למ/14, ד.ח.ז.)
ת. אני צילמתי.
ש. מהו תאריך הצילום?
ת. כפי שמופיע בתמונה 23.6.16".

(שורות 6-15 בעמ' 9 לפרוטוקול).

84. עדותו זו לא נסתרה על ידי הנאשמים, שבחרו, כאמור, שלא להביא ראיות מטעמם, ואף לא נסתרה בחקירה נגדית, או בדרך אחרת כלשהי.

85. הנאשמים אמנם טענו כי מר קפיטין הודה בחקירתו הנגדית כי אינו זוכר האם הכבל צולם באתר,

ומשכך לא הוכח כי זה אכן צולם באתר, אלא שאין בידי לקבל את טענתם. גם בהקשר זה הפנו הנאשמים בסיכומיהם, רק לחלק מעדותו של מר קפיטין, תוך הוצאת הדברים מהקשרם. עיין בפרוטוקול מעלה כי מר קפיטין נשאל היכן באתר צולם כבל החשמל, וכי הוא השיב שאינו זוכר את המיקום המדויק של הכבל בתוך האתר (שורות 7-9 בעמ' 19 לפרוטוקול).

86. מאחר שהוכח בפניי כי התמונות צולמו באתר על ידי מר קפיטין במועד הביקור ביום 23.6.16, אין בידי לקבל את טענת הנאשמים לפיה אין לקבל את התמונות כראיה לתיק, ויש לייחס גם לתמונות אלה משקל גבוה, מהטעמים שפורטו ביחס לתמונות המתארות את מכונת ההרמה.

87. העולה מהמקובץ, כי הכבל החשמלי אכן היה מצוי באתר במועד הרלבנטי לאישום, וכי הוא היה פגום.

88. אין בידי לקבל את טענת הנאשמים לפיה לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי נעשה שימוש בכבל, וכי הוא היה מחובר או בעל פוטנציאל חיבור למקור מתח חשמלי, וכי הוא לא היה, למשל, בדרכו לאשפה.

89. הנאשם 2 נחקר בעניין זה על ידי גורמי האכיפה ביום 8.9.16 (מ/4), וציין כדלקמן:

ש. אני אומר לך שבמהלך הביקור שלי בתאריך 23.6.16 באתר בניה הנ"ל עבדו עם כבלי חשמל פגום בניגוד לתקנה 163 חתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), התשמ"ח - 1988. מה תגובתך?
ת. טופל במיידית.
ש. אז אני מבין ביום הביקור כן עבדו עם כבל פגום?
ת. כך אתה אומר.
ש. אני מציג בפניך שתי תמונות (מסמך ז') (הכוונה ל- 14/מ, ד.ח.ז.), של כבל פגום שצילמתי ביום הביקור בתאריך 23.6.16. מה תגובתך?
ת. רואה את התמונות. טופל באופן מיידית. (שורות 91-97 בעמ' 5 לחקירה; ההדגשות אינן במקור, ד.ח.ז.)

90. הנה כי כן. בזמן אמת, לא הכחיש הנאשם 2 כי נמצא באתר כבל תקול, ולא טען כי הכבל לא היה בשימוש, כי הוא היה בדרכו לאשפה, או כי הוא לא היה מחובר או בעל פוטנציאל חיבור למתח חשמלי, אלא ציין כי המחדל "טופל מיידית". מכאן, שבזמן אמת, הודה הנאשם 2 כי נמצא בשטח כבל פגום, אלא שלטענתו, העניין טופל באופן מיידית.

91. גם אמירה זו של הנאשם 2 היא בבחינת הודאת חוץ של נאשם, שמצאתי להקנות לה משקל ניכר (סעיף 12 לפקודת הראיות). כפי שכבר צוין, לא נטען, וממילא לא הוכח, כי הודאה זו חולצה מהנאשם תחת לחץ או כפיה העלול להביא לפסילת ההודאה.

92. חיזוק להודאות חוץ זו - בגדר דבר מה נוסף - ניתן למצוא הן בעדותו של מר קפיטין, כמפורט לעיל, והן בעובדה שהנאשמים נמנעו מלהעיד עדים רלבנטיים מטעמם, לרבות את הנאשם 2 עצמו, שבכוחו היה לסתור את האמור בהודאה.

93. בנוסף, הדעת נותנת, כי ככל שהנאשמים אכן היו סבורים כי הכבל לא היה בשימוש, כי הוא היה בדרכו לאשפה, וכי הוא לא בעל פוטנציאל חיבור למקור חשמלי, חזקה כי היו מבקשים לזמן לעדות עדים המצויים בהישג ידם, שעשויים היו לתמוך בגרסה זו. העובדה כי לא עשו כן, פועלת, כאמור, לחובתם, ומקימה חזקה כי יש בעדויות הנאשמים כדי לתמוך בגרסת המאשימה.

94. עוד נזכר, כי כפי שכבר צוין, יש ליתן את המשקל המרבי לנאמר בגרסה הראשונית על ידי הנאשם, ובפרט לאמירות המפלילות הקיימות שם. הדברים יפים בבחינת קל וחומר בנסיבות המקרה שלפניי, משעה שהנאשם 2 לא העיד עדות מאוחרת אחרת, וכל שנטען הוא כי קיימת אפשרות תיאורטית כי הכבל לא היה בשימוש, או לא היה בעל פוטנציאל חיבור למקור חשמלי.

95. נוכח כל האמור, שוכנעתי כי התקיימו היסודות העובדתיים גם ביחס לתקנה 163.

אחריות הנאשם 2

96. אשר לאחריות הנאשם 2 - הוראות סעיף 222 לפקודת הבטיחות קובעות את אחריותו של מנהל תאגיד או שותף, כדלקמן:

"חברה, אגודה שיתופית או כל חבר בני אדם אחר שעברו אחת העבירות לפי פקודה זו, רואים כאחראי לעבירה גם כל מנהל, שותף או פקיד אחראי של אותו חבר בני אדם, ואפשר להביאו לדין כאילו עבר הוא את העבירה, אם לא הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידעתו ונקט אמצעים סבירים למניעת העבירה".

97. מכאן, שיש לראות "מנהל" כאחראי אישית בגין עבירות שנעברו על ידי התאגיד, אלא אם הוכח כי העבירה נעברה שלא בידעתו, וכי נקט באמצעים סבירים בנסיבות העניין למניעתה.

98. אין חולק בין הצדדים, כי בזמנים הרלבנטיים לאישום הנאשם 2 היה הבעלים ומנהל בנאשמת 1, ומכאן שהנטל להוכיח את שתי הדרישות המצטברות הנקובות בסעיף 222 מוטל על כתפיו.

99. בענייננו, הנאשם 2 אפילו לא טען, וממילא לא הוכיח, כי נקט באמצעים סבירים כדי למנוע את ביצוע העבירות, ובכך די על מנת לקבוע כי לא עלה בידו להרים את הנטל המוטל עליו.

100. בבחינת למעלה מן הדרוש ייאמר, כי מהראיות שהונחו בפני אף עולה, כי לא זאת בלבד שהנאשם 2 לא נקט באמצעים סבירים על מנת למנוע את ביצוע העבירות, אלא שבזמנים הרלבנטיים לאישום אפילו לא היה קיים מינוי תקף של מנהל עבודה באתר, שתפקידו מנת לשמור על בטיחות העובדים ולהבטיח שמירה על הוראות הבטיחות (בהקשר זה ראו: עדותו של מר מאיר אליסדה מיום 23.6.15 (נ/2), בשורות 1-4 ושורות 11-20 בעמ' 1; עדותו של מר קפיטין בשורות 22-25 בעמ' 7 לפרוטוקול מיום 12.1.22; פרק 4.3.2 לדוח החקירה, מא/1. עדויות אלה לא נסתרו על ידי הנאשמים).

101. בנוסף ייאמר, אף זאת בבחינת למעלה מן הדרוש, כי כפי שכבר צוין, במסגרת חקירתו בפני גורמי האכיפה (4/מ) הודה הנאשם 2 כי היה מודע לכך שהכבל החשמלי וכננת ההרמה לא היו תקינים, ומכאן שגם הדרישה לפיה עבירות אלה נעברו שלא בידיעתו, אינה מתקיימת בענייננו.

102. ממילא, לא מצאתי ממש בטענת הנאשם 2 לפיה לא הוכחה אשמתו מאחר שלא נכח באתר במועד הביקורת.

העובדה שהנאשם 2 לא נכח באתר ברגע כזה או אחר, אינה גורעת מאחריותו לדאוג לבטיחות העובדים, ולנקוט באמצעים סבירים על למנוע את ביצוע העבירות.

היסוד הנפשי

103. על פי הדין, עבירות מכוח פקודת הבטיחות בעבודה והתקנות מכוחה, שהותקנו טרם כניסתו לתוקף של תיקון 39 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**), וביניהן תקנות הבניה, ותקנות הבטיחות בחשמל מושא ענייננו, הן עבירות מסוג אחריות קפידה, והנאשמים לא חלקו על כך. ככאלה, הן אינן דורשות מחשבה פלילית או אף מודעות לצורך השתכללותן, ומשמעות הדבר היא שבהתקיים היסוד העובדתי שלהן - קמה חזקה כי מתקיים גם היסוד הנפשי (ע"פ (ארצי) 1002/04 **רזפול בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 7 (27.3.06); ע"פ (ארצי) 50155-08-10 **חברת השמירה בע"מ נ' מדינת ישראל**, פס' 26-28 (6.11.12); ע"פ 53735-06-16 **חיים גרינברג נ' מדינת ישראל** (14.9.18); רע"פ 2929/04 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (25.6.07); דב"ע (ארצי) מד/8-3 **מיפרומאל ירושלים בע"מ - מדינת ישראל**, פד"ע יט 339 (1988), סעיף 22 לחוק העונשין; ראו גם: יעקב קדמי **על הדין בפלילים** חלק א' 289 (2012))

104. משכך, ומאחר שהמאשימה הוכיחה, כאמור, את היסודות העובדתיים של העבירה, קמה חזקה כי מתקיים היסוד הנפשי, ועל הנאשמים מוטל הנטל להוכיח כי עשו כל שביכולתם להימנע מן העבירות, שנהגו ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות.

105. כפי שכבר צוין במסגרת הדיון בעניין אחריותו האישית של הנאשם 2, לא נטען, וממילא לא הוכח, כי הנאשמים נקטו אפילו באמצעים סבירים כדי למנוע את ביצוע העבירות. קל וחומר, לא הוכח כי הם עשו

כל שביכולתם כדי למנוע את ביצוע העבירות.

106. למעלה מן הדרוש ייאמר, כי גם אם אצא מנקודת הנחה כי נדרשת הוכחת יסוד נפשי מסוג מודעות - שוכנעתי כי הוכח היסוד הנדרש, שכן הנאשם 2 היה מודע לכך שבאתר נמצא ציוד לא תקין, ולכל הפחות עצם את עיניו בקשר לכך.

107. הנאשם 2 לא הכחיש, כאמור, בזמן אמת כי נעשה שימוש בכנת הרמה ובכבל חשמלי תקול.

בנוסף, נשאל הנאשם 2 בחקירתו כיצד הוא מסביר את העובדה שעבד עם ציוד לא תקין בשטח, והשיב כי "אין לי איך להסביר":

"ת. וידאתי שהכל תקין, נוכחתי לדעת עכשיו מדבריך שהיו דברים לא תקינים"
ש. איך וידאת שהכל תקין?
ת. באמצעות האנשים שלי בשטח
ש. אז איך אתה מסביר את העובדה שהיה ציוד לא תקין באתר בניה?
ת. אין לי איך להסביר".

(שורות 98-104 בעמ' 5 לחקירה)

108. נוכח כל האמור, אני קובעת כי מתקיים בעניינו גם היסוד הנפשי.

הטענה בדבר אכיפה בררנית

109. הנאשמים טענו כי יש לבטל את האישום מחמת אכיפה בררנית.

לטענתם, בהתאם לפרסומי משרד העבודה, במקרים בהם התבצעו עבירות דומות ואף חמורות יותר בהשוואה לאישומים המיוחסים להם בכתב האישום, נקטה המאשימה בכלי של הסדר מותנה חלף הגשת כתב אישום. משלא עשתה כן אף במקרה דנן, נקטה המאשימה במדיניות מפלה.

בנוסף נטען, כי מדיניות המאשימה היא כי יש לפתוח בחקירה פלילית אך במקרים בהם נמצא כי הליקויים חוזרים על עצמם, ולא במקרה של ליקוי בודד. במקרה דנן, כתב האישום מייחס לנאשמים שלוש עבירות שהתגלו כולם בביקור אחד, כך שהגשת האישום עומדת בניגוד למדיניות זו.

110. מנגד טענה המאשימה, כי ההסדרים שצורפו לבקשה לביטול כתב האישום אינם מעידים על אכיפה בררנית, וכל מקרה נבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו. בנוסף נטען, כי כל בקשה להמרת כתב אישום בהסדר מותנה נבחנת לגופה, בהתאם לנסיבותיה, להתאמתה לתיקון 66 לחוק סדר הפלילי, ולהנחית היועץ המשפטי לממשלה, ובשים לב לאינטרס הציבורי. במקרה דנן, מיוחסות לנאשמים עבירות על פקודת הבטיחות בעבודה ועל תקנות הבטיחות בעבודה, שאין להקל בהן ראש.

תאונות קטלניות בתחום בטיחות בעבודה הפכו בשנים האחרונות ל"מכת מדינה", הגורמת לקיפוח חייהם של אלפי נפגעים מדי שנה, ועלותן למשק נאמדת במיליארדי שקלים בשנה. מכל מקום, בתקופה הרלבנטית, לא נעברו עבירות על הוראות התקנות בדבר ארגז עזרה ראשונה ובדבר מכונת ההרמה, וזו הסיבה בשלה לא הוגשו כתבי אישום בגין עבירות אלה בתקופה עליה הצביעו הנאשמים, ולא אכיפה בררנית.

המאשימה הוסיפה, כי לא סתמה ממדיניותה להגיש כתב אישום מקום בו מדובר בליקויים החוזרים על עצמם, שכן מדוח החקירה (מ/1) עולה כי פעולות החקירה בעניינם של הנאשמים החלו עוד ביום 21.9.15, ואילו כתב האישום הוגש לאחר שנמצאו ליקויים רבים בהתנהלות הנאשמים, כמפורט בדוח.

111. בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש-עיריית באר שבע (8.6.99) הבהיר בית המשפט העליון מתי אכיפה בררנית תיחשב להפליה פסולה, וכך הוא קבע:

"אכיפה בררנית (באנגלית: selective enforcement) אינה היפוך של אכיפה מלאה. לעתים קרובות אין אכיפה מלאה, ומבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה. כך גם אכיפה מדגמית, שהרי המדינה אינה יכולה להקצות אלא משאבים מוגבלים לאכיפת החוק. כך גם רשויות מינהליות שונות, כמו רשויות מקומיות. לכן רק טבעי וראוי הדבר שהמדינה ורשויות אחרות יקבעו לעצמן מדיניות, ובמידת הצורך והאפשר גם הנחיות כתובות, שיקבעו סדר עדיפות לאכיפת החוק. אכן, מדיניות או הנחיות כאלה צריכות לעמוד במבחנים המקובלים לגבי כל החלטה מינהלית, כגון מבחנים של מטרה כשרה, שיקולים עניינים, סבירות ועוד. אולם, אם הן עומדות במבחנים אלה, אכיפת החוק על פי מדיניות או הנחיות כאלה אינה אכיפה פסולה. אכיפה כזאת, אף שהיא אכיפה חלקית, אינה אכיפה בררנית.

אולם, אפשר שאכיפה חלקית תהיה גם אכיפה בררנית, ובשל כך גם תהיה אכיפה פסולה. מהי אכיפה כזאת? אפשר להגדיר אכיפה בררנית בדרכים שונות לצרכים שונים. .. ללא יומרה להציע הגדרה ממצה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני...."

112. טענת האכיפה הבררנית שמורה, אם כן, למקרים חריגים בלבד.

113. אזכיר, כי למאשימה עומדת חזקת התקינות המנהלית, לפיה היא מוחזקת כמי שפעלה כדין בהגישה את כתב האישום, ומי שמבקש לסתור חזקה זו, עליו לתמוך טענתו בתשתית עובדתית מספקת (ע"פ 8057/16 שטרימר נ' מדינת ישראל, 9.8.17).

114. מכאן, שהנטל להוכחת הטענה לאכיפה בררנית ולסתירת חזקת התקינות המנהלית של הרשות המופקדת על הגשת כתבי אישום - מוטל על כתפי הנאשמים.

115. לאחר בחינת מסכת הראיות, סבורני כי לא עלה בידי הנאשמים לעמוד בנטל המוטל עליהם.

116. הנאשמים לא תמכו בראיות את טענתם לפיה במקרים בהם התבצעו עבירות דומות, ואף חמורות יותר, בהשוואה לאישומים המיוחסים להם, נקטה המאשימה בכלי של הסדר מותנה חלף הגשת כתב אישום, או כי הופעלה לגביהם אכיפה שלא הופעלה כנגד אחר שביצע עבירות דומות.

ממכתבה של גב' ספיר, מנהלת תחום העמדת מידע לציבור במשרד העבודה מיום 31.10.19 (נספח כ"א לבקשה לביטול כתב האישום) עולה, כי ביחס לעבירה לפי תקנה 163 לתקנות הבניה, נחקרו בתקופה שמשנת 2015 ועד לשנת 2019 עשרה תיקים, מתוכם הוגשו כתבי אישום בשישה תיקים שמתנהלים בבתי הדין לעבודה, תיק אחד נסגר, ושני תיקים התנהלו בבית הדין והסתיימו בהרשעה. לא זאת בלבד שלא ניתן ללמוד מהמכתב שצורף כי במקרים דומים לא הוגשו כתבי אישום, אלא עולה ממנו, דווקא, כי במרבית המקרים כן הוגשו כתבי אישום, כך שהנאשמים אינם היחידים שנגדם נוהלו הליכים. בנוסף, עניינו של המכתב הוא עבירה לפי תקנה 163 לתקנות הבניה (כבל חשמלי תקול) בלבד, ומשכך ממילא לא ניתן ללמוד ממנו על מדיניות המאשימה ביחס לעבירות לפי תקנה 186 לתקנות הבניה (אי התקנה של ארגז עזרה ראשונה באתר) וסעיף 80 לפקודת הבטיחות (מכונת הרמה לא תקינה). אף לא ניתן ללמוד מהמכתב מה עלה בגורלם של התיקים שלא הוגשו בהם כתבי אישום.

117. יתר על כן. אפילו היה עולה בידי הנאשמים להוכיח כי קיימים מקרים דומים בהם לא נוהלו הליכים פליליים, הרי שמשעה שלא הוכח מה הטעם בגינו לא הוגשו כתבי אישום, ממילא לא הוכח כי האכיפה החלקית בה נקטה המאשימה מקורה בשיקולים זרים, לא עניינים, או כאלה שיש בהם משום שרירות לב או אפליה.

כך למשל, יכול כי הסיבה בגינה לא הוגשו כתבי אישום בחלק מהמקרים הוא העדר ראיות מספיקות, או העדר כוח אדם מספיק.

118. אף לא שוכנעתי כי המאשימה סתה ממדיניותה להגיש כתב אישום רק מקום בו מדובר בליקויים החוזרים על עצמם, שכן מדוח החקירה (מ/1) עולה, כי פעולות החקירה בעניינם של הנאשמים החלו עוד ביום 21.9.15, ואילו כתב האישום הוגש לאחר שנמצאו מספר ליקויים בהתנהלות הנאשמים, כמפורט בדוח.

119. בחירתה של המאשימה לנקוט בהליך הפלילי חלף ההליך המנהלי אף היא אינה עולה כדי אכיפה בדרנית. כפי שכבר נקבע בהחלטה מיום 15.4.20, מדובר בפררוגטיבה המסורה לגורמי האכיפה, בהתאם למדיניות משפטית ולכללים מנחים מטעם היועץ המשפטי לממשלה, שלא מצאתי עילה להתערב בה. העובדה שכתב האישום מייחס לנאשמים ריבוי עבירות ולא רק עבירה אחת, מצביעה על כך שהחלטתה של המאשימה לבכר את ההליך הפלילי על פני ההליך המנהלי סבירה, ומכל מקום, אין היא מצדיקה את התערבות בית הדין.

120. אף לו היה מוכח בפניי כי חל שינוי במדיניות הגברת מבצעי אכיפה, הרי שממילא, אין הדבר עולה כדי אכיפה בררנית שכן מדובר באכיפה לגיטימית כל עוד זו אינה תוצאה של זדון או הפליה מכוונת. החלטה של רשות להחמיר במדיניות ולנקוט באכיפה קפדנית יותר, בפרט מקום בו מדובר בעבירות שהפכו ל"מכת מדינה", אינה פסולה, כל עוד לא נפגם עיקרון השוויון, וכאמור, הפרה שכזו לא הוכחה במקרה שלפנינו.

121. לכל האמור יש להוסיף, כי העבירות שיוחסו לנאשמים עשויות לסכן חיי אדם ויש ליתן משקל גם לעניין זה במסגרת מכלול השיקולים.

נוכח כל האמור, לא שוכנעתי כי לא שוכנעתי כי המקרה שלפניי נופל לגדר אחד מאותם מקרים, בהם נפגעת תחושת הצדק או ההגיונות מכך שהוגש כתב אישום. ההפך הוא הנכון.

122. משכך, טענת הנאשמים בדבר אכיפה בררנית - נדחית.

טענת השיהוי

123. טענת השיהוי שהועלתה על ידי הנאשמים בבקשה לביטול פסק דין, אליה הנאשמים מפנים שוב בסיכומיהם, נדחתה כבר בהחלטה מיום 15.4.20, ולאחר ששמעתי את הראיות בתיק, סבורני כי אין מקום לשנותה, בפרט בשים לב לעובדה שהנאשמים בחרו שלא לנהל את פרשת ההגנה.

ביטול הרשעה

124. לא מצאתי מקום לדון בשלב זה בבקשת הנאשמים לביטול הרשעה, מכוח תקנה 192א לחוק סדר הדין הפלילי.

ככלל, השלב בו ניתן לשקול ביטול הרשעה הוא לאחר מתן הכרעת הדין, ובטרם מתן גזר הדין.

125. המקרה שלפניי אינו מצדיק ענישה ללא הרשעה טרם מתן הכרעת דין, בפרט בשים לב לחומרת העבירות מושא הליך זה, העלולות, כאמור, לגבות חיי אדם, ולכך שמדובר בריבוי עבירות, ולא בעבירה אחת.

סוף דבר

126. על יסוד כל האמור, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום, כדלקמן:

את הנאשמת 1 אני מרשיעה בעבירות הבאות:

(א) שימוש במכונת הרמה לא תקינה - עבירה לפי סעיפים 80, 191 ו-225 לפקודת הבטיחות.

(ב) אי התקנת ארגז עזרה ראשונה - עבירה לפי תקנה 186(א) לתקנות הבניה,

וסעיפים 191-225 לפקודת הבטיחות.

(ג) החזקת כבל חשמלי באופן בלתי תקין ובניגוד לדרישות חוק החשמל ותקנותיו - עבירה לפי תקנה 163 לתקנות הבניה, וסעיפים 191-225 לפקודת הבטיחות.

את הנאשם 2 אני מרשיעה בהפרת חובת הפיקוח ואי-נקיטה באמצעים סבירים למניעת ביצוע העבירות שביצעה הנאשמת 1, לפי סעיף 222 לפקודת הבטיחות.

127. הנאשמים רשאים להגיש בקשה מנומקת לביטול ההרשעה עד ליום 6.9.22. ככל שלא תוגש בקשה כאמור עד למועד זה, ייקבע דיון לשם שמיעת טיעונים לעונש.

128. התיק יובא לעיוני ביום 7.9.22.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ב, 27 יולי 2022 בהעדר הצדדים.